

Say Sorry

ขอโทษ...ฉันลืมไป

กระรอกน้อยที่หายไป

Lost Squirrel เขียน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

©สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 1

บรรยากาศการเปิดเทอมวันแรกไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึก
ตื่นตื้นนัก

ก็แห้งละ... ถ้าให้พูดตรง ๆ ใครจะอยากมาโรงเรียนกัน
แทนที่จะได้นอนอยู่บ้านสบาย ๆ เหมือนช่วงปิดเทอม...

พูดแล้วอาจฟังดูเหมือนฉันเป็นคนขี้เกียจ แต่มันก็เป็น
อย่างนั้นจริง ๆ แหละคะ = ="

อาจจะลืมนแนะนำตัวไปสักนิด

ฉันชื่อ นาดาชา เรียนอยู่ชั้น ม.2 ค่ะ

วันนี้ก็เป็นวันเปิดเทอมวันแรก ซึ่งก็ไม่ได้มีอะไรแปลก
ใหม่ เพียงแต่... พวกเราได้อยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งนั่นก็แปลว่า
โตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นอีกหนึ่งปี ^^

การเข้าแถวเคารพธงชาติในตอนเช้าเป็นไปอย่างตื่นตื้น
คือคัก

เพราะอาจารย์พิธีกรหน้าเสาะตรง ท่านเชิญผู้อำนวยการโรงเรียนขึ้นมากล่าวให้โอวาทเนื่องในการเปิดเรียนปีการศึกษาใหม่ บลา ๆ ๆ

...อันที่จริงนะนะมันก็เหมือนทุก ๆ ปีที่ผ่านมา เป็นธรรมเนียมปฏิบัติสุดแสนธรรมดา นั่นเอง -_-

ก่อนเข้าเรียนชั่วโมงแรกซึ่งเป็นคาบโฮมรูม อาจารย์ประจำชั้นได้แนะนำเพื่อนใหม่ให้รู้จัก

ซึ่งมันก็ทำให้ฉันแปลกใจนิด ๆ ที่อยู่ดี ๆ ก็มีนักเรียนใหม่มาเข้าระหว่างปีแบบนี้ตอนชั้น ม.2 ก็อาจเป็นพวกเด็กเส้น เด็กฝาก ฯลฯ อะไรทำนองนี้นะแหละ เพราะโรงเรียนฉันเป็นโรงเรียนสหศึกษา ซึ่งต้องสอบเข้าเท่านั้นในระดับ ม.1 และ ม.4

ฉันไม่ได้สนใจ นั่งเหม่อไปเรื่อย ๆ และฟังอาจารย์พูดไปอย่างหูซ้ายทะลุหูขวา (?)

จนกระทั่งโต๊ะเรียนที่อยู่ด้านข้างฉันถูกมือของใครบางคนเลื่อนเก้าอี้ออก ฉันหันมามองปรากฏว่าเป็นนักเรียนใหม่นั้นเอง

ที่แรกฉันเกือบคิดไปแล้วว่า ‘ทำไมมานั่งตรงฉันพะ’ แต่ก็ลืมไปว่าเพราะมีฉันคนเดียวที่นั่งเดี่ยวนี่นา =_;; เพราะฉะนั้นที่นั่งข้างฉันมันจะยังคงว่างอยู่ก็ไม่แปลก

นายคนนี้เป็นเด็กผู้ชายที่ทำทางดูเฮ้ว ๆ ใบหน้าของเขาดูกวน ๆ เหมือนไม่มีอะไรต่อสิ่งใด...

ฉันมองไปที่นายคนนี้แล้วยกคิ้วขึ้นมาเป็นเชิงตั้งคำถาม ซึ่งเขาก็มองมาที่ฉันแวบหนึ่งแล้วก้มหน้าก้มตาหยิบสมุดหนังสือปากกาออกมาเตรียมเรียนวิชาแรก

“ถ้าอย่างนั้นฝากเพื่อนใหม่ด้วยนะคะ เธอ... นาทาชา ดูแลเพื่อนด้วยล่ะ”

เสียงของอาจารย์ประจำชั้นท่านว่าอย่างนั้น

“OxO” ฉันแสดงสีหน้าแบบนี้ออกไปแล้วพูดต่อไปว่า “ท...ทำไมต้องเป็นหนูละคะ อาจารย์?”

ก็นั่นละสิ ทำไมต้องเป็นฉัน ???

“เพราะว่าชนวีร์เลือกนั่งข้างเธอไงคะ ^-^”

อาจารย์ตอบง่าย ๆ พร้อมรอยยิ้มเป็นเชิงบังคับ แต่ฉันว่า
มันสยดง ๆ อย่างไม่ชอบกล =3=

สุดท้ายฉันจึงต้องยอมตกปากรับคำไป ท่ามกลางเสียง
หัวเราะขำขันของเพื่อนในห้องนั่นเอง...

“นี่ เธอชื่อนาตาชา เหรอ ?”

นายชนวีร์ คนข้าง ๆ ฉันถามขึ้นหลังการเรียนชั่วโมงที่ 1
จบสิ้นลง

“ใช่” ฉันตอบ “แล้วนาย ชนวีร์ ใช่ไหม ชื่อเล่นชื่ออะไรละ
?”

“เซ่น”

เขาตอบเรียบ ๆ

“อ้อ~”

ฉันเห็นท่านั่งโต๊ะเรียนของหมอนี่แล้วรู้สึกขำดีใจจริงจริง
ให้ตายสิ !

ช่วงเวลาที่อาจารย์ยังไม่เข้าสอน เขามักจะเลื่อนเก้าอี้ไป
ด้านหลังให้มาก ๆ แล้วนั่งยืดตัวเหยียดยาว วางท่าเหมือนก๊วยก็ไม่
ปาน - - ^

มีความผิดคาดอย่างหนึ่งที่ฉันแปลกใจ ก็คือนายเซนเป็น
คนไม่ค่อยสูงสิงกับใครนัก เขามักจะชอบอยู่คนเดียวในโลกที่เขา
สร้างขึ้น โดยการนั่งอ่านหนังสือการ์ตูนหรือไม่ก็ฟังเพลงจากหูฟัง

เรียกได้ว่าการนั่งเรียนด้วยกันทำให้ฉันค่อนข้างสนิทกับ
นายเซนพอสมควร กลายเป็นคู่เพื่อนสนิทชายหญิงที่ไปไหนมา
ไหนด้วยกัน อาจเป็นเพราะนิสัยห้าว ๆ และไม่ค่อยเรียบร้อยของ
ฉันด้วยมั้งคะ ที่ทำให้เข้ากันได้ง่ายขึ้น 😊

“นาตาชา ๆ >[]<”

เสียงของ เมย์เคย์ เพื่อนของฉันดังขึ้น

ยัยเมย์เคย์วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหาฉันซึ่งนั่งอยู่ได้
ต้นไม้ ในชั่วโมงพละ

อันที่จริงอาจารย์ประจำวิชาท่านให้ทุกคนฝึกซ้อมการ โหม่งลูกตะกร้อ เพื่อที่จะสอบทีละคนคะ แต่ฉัน... นั้นแหละนะ จะ เรียกว่ารู้ก็ว่าตาย~ >O<

“มีอะไรเมย์เดย์?”

ฉันถามขึ้นอย่างไม่ใส่ใจนัก ยัยเมย์เดย์ทำท่าหงุดหงิดใส่ ฉันแล้วพูดอย่างโมโห ๆ

“ซ้อมลียะ แก ! เอาแต่นั่งอู้อยู่ที่นั่นแหละ TTT ถ้าไม่มีแก ฉันจะคุยกับใคร~”

ยัยเมย์เดย์ทำท่าที่เวอร์เสียไม่มีละคะทุกคน

“ก็นายเซนไง ฉันบอกหมอนั้นไปแล้วนี่ว่าเราจับคู่กันสาม คนไปเลย เพราะห้องเรามีเศษ”

“ก็นายเซนนะนะ ตานั้นนะโหดเกินไปแก !”

“อะไรคือโหด O_o?”

“โหย ! โหม่งลูกให้ฉันแบบไม่มีอ้อมแรงเลย ทั้งที่ก็เห็นอยู่ ว่าฉันแค่ผู้หญิงน่ารักตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง *w*”

เวอร์รี่ไปอีกแล้วเพื่อนฉัน~ มันจะอะไรกันนักหนา --^

“ไหน ๆ ?”

สุดท้ายแล้วฉันก็ต้องลุกขึ้น เดินตามยัยเมย์เดย์ไปหา
นายเซน เท่ากับหมดเวลาคู่ของฉันแล้วว่่างั้นเถอะ ! o(-_-)o

ฉันเดินมาหานายเซนที่กลางสนาม หมอนั้นกำลังเดาะ
ลูกตะกร้อไปมาอย่างเพลิดเพลิน เออจ๊ะ --

เซนหยุดเดาะลูกตะกร้อแล้วเอ่ยทักเมื่อฉันเดินเข้ามา

“ไง” เขาว่า “เลิกคู่แล้วหรือ ยัยซี่เกียจ !”

“ก็นายนั่นแหละ ออมแรง ๆ หน่อยก็ได้ เมย์เดย์บอก”

ฉันพูด เมื่อไปแย่งลูกตะกร้อมาจากเซน แล้วโหม่งให้เขา
เสียเอง ซึ่งแน่นอนว่าเซนโหม่งกลับมา ฉันจึงโหม่งไปหาเมย์เดย์
บ้าง

เราสามคนซ้อมกันไปเรื่อย ๆ ซึ่งก็น่าจะดูดีนะ ==”
จนกระทั่งอาจารย์ประจำวิชาเรียกไปทดสอบบรรยายบุคคล...

เลขที่ 1 ประเดิมก่อนคนแรก จนกระทั่งมาถึงเลขที่ของ
ฉัน เลขที่ 21

ฉันก้าวเท้าออกไปอย่างคนมั่นใจมาก -_-/ (ไม่รู้ไปพก
ความมั่นใจนี้มาจากไหน แต่ฉันค่อนข้างเก่งเรื่องกีฬา
เพราะฉะนั้นแค่นี้จะจับ ๆ จำ~)

หึหึ ส่วนคู่ของฉันนะเหรอกะ ก็นายเซ่นไงจะใครละ !

^o^

เซ่นออกไปเป็นคนโยนลูกตะกร้อให้ฉัน ซึ่งฉันก็โหม่ง
กลับไปได้ทุกครั้งจนเกือบจะครบยี่สิบที่อยู่แล้ว ถ้าเกิดยัยอิม ซึ่ง
สอบเสร็จไปก่อนหน้านั้นแล้วไม่ร้องกรี๊ดขึ้นมาจนทำให้สมาธิฉัน
หลุดไปละก็นะ !!!

“กรี๊ดด !~” ยัยอิมร้อง “กรี๊ด ๆ ๆ !!”

ทุกคนหันไปมองที่อิมเป็นตาเดียว รวมถึงฉันด้วย และ
นั่นทำให้...

บ๊ัก ! เข้าให้

“+O+”

ลูกตะกร้อที่เซนโยนกลับมา กระแทกเข้าหน้าฉันเต็ม ๆ
 ฉันรู้สึกเหมือนตัวของฉันกำลังลงสู่พื้น และสติทั้งหมดก็ดับวูบไป
 ...

ฉันรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงพูดคุ้ยจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ

“เฮ้ยแก ! นาดาดา ไม่ใช่อะไรนะ ฉันขอโทษนะ~ ขอโทษ
 จริง ๆ TOT” เสียงของอิมดังขึ้นอยู่เหนือศีรษะ “ก็นักพิราบมันอึดไผ่
 ฉันอะแก ทำไงได้ YOY”

ตามด้วยเสียงของคนอื่น ๆ มากมาย

“นาดาดา ! นาดาดา !! แก ! เฮ้ย แก !! ตอบฉันสิ ไม่
 เป็นไรใช่ไหม O_O”

เสียงของเมย์เดย์ดังขึ้นอย่างรื้อนรอน

เออละ อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าพวกเขาเป็นห่วงฉันละนะ แม้
 จะเจ็บตัวไปบ้างก็เถอะ =_=

“นาดาดา...” คราวนี้เป็นเสียงที่นุ่มนวลมาก ฉันฟังแล้ว
 รู้สึกตึงใจเล็กน้อย เพราะเป็นเสียงที่ค่อนข้างคุ้นเคยทีเดียว “เฮ้ย ไม่
 เป็นอะไรนะ ไปห้องพยาบาลไหม?”

ฉันค่อย ๆ ลืมตาขึ้นเพราะเจ้าของเสียงสุดท้ายใช้มือมา
ประคองฉันให้ลุกขึ้น และแล้วใบหน้าของคนที่ฉันเห็นเป็นคนแรก
ก็คือนายเซน ซึ่งนั่งอยู่ใกล้มาก ๆ จนฉันรู้สึกเขิน ๆ ขอบกล O///O

เซนค่อย ๆ ประคองให้ฉันนั่งบนเก้าอี้ ท่ามกลางสายตา
ของเพื่อนร่วมชั้นอีกกว่าสามสิบคน รวมทั้งอาจารย์ !

ฉันรู้สึกอายคะ บอกตามตรง อย่างไรก็ตามฉันก็เป็นเด็กผู้หญิง
คนหนึ่ง การที่ให้ทุกคนมาเห็นภาพแบบนี้ บอกเลยว่าน่าตาซา
อาย !!!

“ม...ไม่เป็นไร ขอบใจเซน -///-”

ฉันพูดเบา ๆ ขณะสูดลมหายใจเข้าออกลึก ๆ

ขาดมยาลมยามห่มองถูกนำมาให้ฉันอย่างรวดเร็ว เมย์เดย์
รีบเข้ามาพัด ๆ ให้ฉันเป็นการใหญ่

“แกเหมือนนี้อคเอาที่ไปอย่างไรอย่างนั้น ฉันเป็นห่วงแก
แทบแย่”

เมย์เดย์พูด

“แล้วการสอบของฉันล่ะ ?”

...ครบยี่สิบหรือเปล่า ???

นี่แหละที่ฉันเป็นห่วง ไม่อยากจะต้องสอบใหม่แล้วนะ !~

“แกนี่อคตรงยี่สิบพอดีนะ โชคดีไป อาจารย์บอก”

“อ้ออ”

เหอะ ๆ แบบนี้เรียกว่า 'โชคดี' อย่างนั้นหรือคะอาจารย์
=[]= นานาชาคนนี่ไม่อยากจะเชื่อเลย เรียกว่า 'โชคดีร้าย' มากกว่า
ละสิไม่ว่า !

เจ็บหัวฉันพ่าย TOT

บทที่ 2

และนั่นก็คือความประทับใจแรกที่ฉันมีต่อนายเซน...

ผ่านมาจนพวกเราเรียนอยู่ชั้น ม.3 ก็ยิ่งสนิทสนมกันมากขึ้น ๆ จนใครต่อใครต่างเชื่อว่าเราสองคนเป็น ‘แฟน’ กัน

ฉันฟังทีแรกก็ขำ ๆ แต่พอนาน ๆ ไปความคิดของฉันกลับเป็นไปอีกทาง

เพื่อนในห้องต่างจับคู่ให้เราสองคนเป็น ‘คู่จิ้น’ ประจำห้อง

เวลาไปไหนมาไหน ก็มักจะได้ยินเสียงแซวว่า ‘คู่จิ้น ๆ’ เสมอเลยคะ

...อย่างวันนี้ก็เช่นกัน

ในช่วงหมดเวลาพักกลางวัน ฉันกลับขึ้นมาบนห้องพร้อมกับเซน ซึ่งวันนี้เซ็ครำยำ เพราะอาจารย์ประจำวิชาต้นเข้าสอนเร็วกว่าปกติ

ฉันหันไปมองเซนแวบหนึ่งอย่างเสียวสันหลังว่าอาจารย์
ประจำวิชาจะดุอะไรหรือเปล่า แต่นายเซนก็เดินนำฉันไปเพื่อพูด
ขออนุญาตเข้าห้องเรียน เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แหม่ม... ซ่างสตรองดีเหลือเกินนะนายเนีย =w=

“อาจารย์ครับ”

เซนพูด ฉันจึงพูดบ้าง

“อาจารย์คะ”

อาจารย์ประจำวิชาหันขวับมามองที่พวกฉัน โอ้ย... จะดู
ด่าอะไรใหม่น้อ~ *_*

“???”

“ขออนุญาตเข้าห้องครับ/คะ”

พวกเราพูดขึ้นมาพร้อมกัน ท่ามกลางเสียงโห่แซวของ
เพื่อนร่วมชั้น

“วืดวืด~ กิว ๆ คุณจิ้นครับ~ คุณจิ้น”

“คุณจิ้น ๆ ขนาดพูดยังพร้อมกันเลย ฮ่า ๆ ๆ”

เซนยักควั้ให้พวกนั้น ในขณะที่ฉันได้แต่หัวเราะแห้ง ๆ ใน
ลำคอ - -*

อาจารย์อนุญาตให้พวกเราเข้าห้อง แล้วการเรียนการสอนก็ดำเนินต่อไป... มันก็... ประมาณนี้แหละค่ะทุกคน

ช่วง ม.3 เป็นช่วงที่ลำบากพอสมควร เพราะจะต้องยุ่ง
เรื่องเรียนต่อ ม.4

ซึ่งฉันตั้งใจแน่วแน่แล้วว่า จะเรียนต่อที่โรงเรียนเดิม ซึ่งก็
จะไม่ยุ่งยากเท่าไร เพราะทางโรงเรียนยอมให้โควตากับเด็กเก่า
ก่อนอยู่แล้ว ซึ่งท่านพ่อท่านแม่ของฉันก็เห็นด้วย ^_^

แต่ข่าวร้ายก็คือ เซนบอกฉันว่าเขาจะไปสอบเข้าที่
โรงเรียนอื่นในกรุงเทพ ฯ

นั่นเท่ากับว่าเขาจะไม่เรียนต่อที่นี่อีกแล้ว เท่ากับว่าเป็น
ปีสุดท้ายที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน ฉันฟังแล้วก็รู้สึกเหงา ๆ ซอบกล

คุณหนูซี่จะไปเสียแล้ว แต่ก็ยังเหลืออัยเมย์เดียอยู่ ราคานี้
เลือกเรียนแผนการเรียนเดียวกับฉันเพื่อที่จะได้อยู่ห้องเดียวกันอีก

อย่างน้อยฉันวางใจไปได้เปลาะหนึ่งว่าชีวิตช่วง ม.ปลาย คงจะไม่
เจ็บเหงาเสียทีเดียว

ช่วงเวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก~

เมื่อในที่สุดก็ถึงวันรับประกาศนียบัตรสำเร็จการศึกษา
ระดับชั้น ม.3

หลายคนต่างแลกกันเซ็นเฟรนด์ชิพ ฉันเองก็เช่นกัน ยัย
เมย์เดีย ยัยอิม บลา ๆๆ จนกระทั่งฉันเอาสมุดเฟรนด์ชิพมายื่นให้
ต่อหน้านายเซน

“อะ !”

ฉันว่า ยื่นสมุดไปตรงหน้าเขา

“หืม ? สมุดอะไร”

หมอนั่นเลิกคิ้วขึ้นมา

‘ทำเป็นแกล้งไก่อ’

ฉันคิด มีหรือที่เขาจะไม่รู้จักสมุดเฟรนด์ชิพ - - ^

“เฟรนด์ชิพไถ่ย่ะ เฟรนด์ชิพของฉัน ! ช่วยเซ็นให้หน่อย จะ
ไม่ได้เจอกันแล้ว”

ฉันว่า

นายเซนจึงหยิบปากกาในกระเป๋าทางเกงออกมา แล้วลง
มือเขียนข้อความลงไปนั่น...

ฉันนั่งรอจนเขาเขียนสมุดเฟรนด์ชิพให้ฉันเสร็จเรียบร้อย
จึงรับสมุดนั้นกลับมา แต่ยังไม่ได้เปิดออกดู

จะว่าไปแล้วเขาเองก็เขียนอยู่นานพอสมควรเหมือนกัน
ฉันเห็นเขาขีด ๆ เขียน ๆ นั่นนี่

ฮะ ๆ คงไม่ได้ขีดสมุดฉันเสียละทะเลหอกนะ ^ ^ +

“นาตาชา”

นายเซนนั่นเอง

จู่ ๆ เขาก็เรียกชื่อของฉัน ฉันหันกลับไปมองหน้าเขา ทั้งที่ตอนนี้ฉันเองกำลังจะกลับบ้านแล้ว เพราะเท้าของฉันกำลังจะก้าวพ้นประตูรั้วโรงเรียนออกไปอยู่แล้ว

“ว่าไง? ^^”

ฉันถามยิ้ม ๆ รู้อยู่แล้วล่ะว่าเขาคงต้องมีอะไรจะพูดนะ

“เอ่อคือ...” เขาว่ำ สองมือล้วงกระเป๋าแก้ก๊อ หมอนี่เองก็มีอาการประหม่า ๆ แบบนี้เป็นเหมือนกันหรอ ทั้งที่เขาออกจะสตรองและมันมากแท้ ๆ “โศคดีนะ นานาชา ☺”

เขาพูดยิ้ม ๆ ฉันเข้าใจในความหมาย

ที่ผ่านมาระสองคนสนิทกันมากก ตัวติดกันแทบจะตลอดเวลา ต้องขอบคุณอาจารย์ประจำชั้นตอน ม.2 ละมั้งคะที่ฝากฝังให้ฉันดูแลเจ้าหมอนี่ แต่ไป ๆ มา ๆ ก็ไม่รู้ว่าใครดูแลใครกันแน่สินะคะ (_ _)

“โศคดีเซน ไว้เจอกันใหม่ ☺”

ฉันยิ้มน้อย ๆ ยกมือขึ้นตบหลังเขาไปหนึ่งปั๊บ ในขณะที่เขาหัวเราะแล้วยกมือขึ้นขี้ผมฉันไปมา

“โชคดี”

ข้อความในสมุดเฟรนด์ชิพที่เซนเขียนให้ฉัน ถูกเขียน
ว่า...

‘โชคดีนาตาชา

ขอบใจมาก ๆ ฉันดีใจที่ได้เป็นเพื่อนกับเธอ ยัยดูโอ้ !!

ป.ล. ฉันวาดรูปในมังงะที่ฉันอ่านมาฝาก หวังว่าเธอคง
จะชอบเหมือนฉัน ^^’